

EERSTE VERHAAL

De geboorte van de tweeling

Ziezo! Nu beginnen wij. Wanneer we aan het eind van ons verhaal zijn, weten we meer dan wij nu weten...

ANDERSEN: *De sneeuwkoningin*

In Bainoe, de mooie hoofdstad van Babina, woonde eens een arme schoenmaker met zijn vrouw.

Op een morgen kwamen twee jonge honden zijn werkplaats binnenrennen; ze begroetten hem blaffend en kwispelstaartend en begonnen daarna te spelen met de schoenen die er stonden.

‘Wat is dat nu!’ riep de schoenmaker boos. ‘Weg met jullie!’ En hij joeg ze de deur uit.

De volgende morgen kwamen de honden terug, blaffend en kwispelstaartend als eerst, en weer joeg hij ze de werkplaats uit. Maar toen hij ’s middags bij zijn vrouw in de keuken kwam, zaten de honden onder de tafel en aten samen van een bord.

‘Wat doe je nu?’ zei hij tegen zijn vrouw. ‘Geef je die beesten eten? Ze hebben het me al tweemaal lastig gemaakt. Jaag ze weg!’

‘Ach,’ zei zijn vrouw, ‘ze zijn zo vriendelijk! En heb je gezien hoe mager ze zijn? Laat ze hier blijven; ze hebben zich aan ons toevertrouwd.’

‘Geen denken aan,’ zei de schoenmaker. ‘We zijn arm en over een tijdje zullen we een kindje hebben. We kunnen echt niet twee honden houden.’

‘Er zijn altijd wel wat restjes over, die ze op kunnen eten,’ zei zijn vrouw. ‘En ze kunnen ons huis bewaken. Toe, laat ze blijven.’

‘Er is nogal veel te bewaken bij ons!’ zei de schoenmaker, maar toen zijn vrouw bleef aanhouden, gaf hij toe, want eigenlijk was hij net zo goedgehartig als zij.

Zo hadden ze dus twee honden en dat gaf hun veel last, maar ook veel plezier.

Een week later vond de schoenmaker een mandje voor zijn deur; er zaten twee jonge katjes in, die droevig miauwden.

‘We kunnen die mormels niet gebruiken,’ zei hij tegen zijn vrouw. ‘Ik zal ze verdrinken.’

‘Ach nee,’ zei zijn vrouw. ‘Ze hebben net hun oogjes open; ze zijn zo lief! Laten we ze houden.’

‘Ik denk er niet aan!’ riep de schoenmaker. ‘We zijn arm en binnenkort zullen we een kindje hebben. Bovendien hebben we al twee honden.’

‘Katten eten haast niets,’ zei zijn vrouw. ‘En ze kunnen muizen vangen.’

Weer gaf de schoenmaker toe, en zo hadden ze dus twee honden en twee katten en dat gaf wel eens moeilijkheden, maar gezellig was het ook.

Een tijdje daarna was de schoenmaker bezig in zijn werkplaats, toen er door het open raam twee duiven binnenvlogen, die elk op een van zijn schouders gingen zitten.

‘Wat zoeken jullie bij mij?’ vroeg hij. ‘Ik heb al twee honden en twee katten. En over een dag of wat zal ik ook een kindje hebben. Maak dat je wegkomt!’

Maar de duiven bleven rustig zitten.

Wel, dacht de schoenmaker, een duivenboutje zal misschien lekker smaken.

Meteen vlogen de duiven op. De schoenmaker liep ze na, naar buiten, en probeerde ze te pakken maar ze wickten omhoog en streken neer op het dak van zijn huis.

‘Nu ja, blijf daar maar zitten,’ zei de schoenmaker, ging weer naar binnen en vertelde zijn vrouw dat er twee duiven op het dak zaten.

‘Je mag ze niet opeten,’ zei zijn vrouw. ‘Ze zijn vanzelf bij je gekomen en dat brengt geluk.’

‘Twee honden, twee katten en twee duiven,’ mompelde de schoenmaker. ‘Welk geluk zou ons nog meer te wachten staan?’

De nacht daarop kreeg hij antwoord op zijn vraag, want toen schonk zijn vrouw het leven aan een tweeling, twee flinke jongens.

‘Wel,’ zei de schoenmaker de volgende morgen, toen hij voor het bed stond waar zijn vrouw in lag, moe en blij, met een kind in iedere arm, ‘wel, hun geboorte is door bijzondere gebeurtenissen aangekondigd. Onze zonen zullen vast bijzondere kinderen worden.’

De jongetjes werden gedoopt en kregen de namen Lorenzo en Giacomo.

‘Geld voor doopgeschenken hebben we niet,’ zeiden hun ouders, ‘maar toch geven we ze iets. Ze krijgen elk een hondje, een poesje en een duifje. Zijn we nu geen leuke familie?’

Laurenzo en Giacomo groeiden voorspoedig op en ze leken op elkaar als twee druppels water, of als twee zandkorrels. Als ze naast elkaar door de straten van Bainoe liepen, met hun honden op de hielen, hun duiven op de schouder en hun poezen op de arm, dan was er niemand die wist wie de een was en wie de ander. Alleen hun ouders konden hen uit elkaar houden – niet aan hun uiterlijk, maar aan hun manier van doen.

De broertjes waren onafscheidelijk, en ze hadden veel plezier in hun leven. Ze waren arm, maar welke jongen heeft behalve een hond, een kat en een duif, ook een tweelingbroer met wie hij de prettigste spelletjes kan doen? En waar is het fijner spelen dan in de nauwe, bochtige straatjes van Bainoe, of op het grote plein voor het koninklijk paleis, of op de glooiende velden buiten de stadswallen?

De tweelingbroers beleefden een heleboel, toen ze nog kleine jongens waren, en uit die tijd zal ik één verhaal vertellen.

TWEEDE VERHAAL

Naar school

‘Je ziet er precies zo uit als ik, want je draagt dezelfde kleren en dezelfde dieren volgen jou en mij.’

GRIMM: *De twee broeders*

Vrij en vrolijk was het leven van de tweelingbroertjes, maar toen kwam er een dag waarop hun vader hen bij zich riep en zei: ‘Jongens, jullie zijn nu al bijna zeven jaar en het wordt tijd dat jullie eens wat leren. Rijkdom kan ik jullie niet geven, maar ik kan er wel voor zorgen dat je leert lezen, schrijven en rekenen. Dat is iets wat je nooit kwijt kunt raken. Morgen gaan jullie naar de school in het Bruine Klooster.’

Laurenzo en Giacomo keken hem verwijtend aan. Naar school? Niet meer vrij rondzwerven en spelen, de hele dag? Enkele vriendjes van hen waren er ook pas heen gegaan; die waren de hele dag binnen en zaten op harde houten banken, opgesloten als vogels in een kooi.

‘O vader, alsjeblieft niet!’ riepen ze allebei tegelijk.

De schoenmaker keek hen ernstig aan. ‘Jullie zijn nu grote jongens,’ zei hij, ‘en je kunt begrijpen dat het goed voor jullie is. Later zul je blij zijn dat je iets hebt geleerd – meer dan ikzelf.’

‘Wij worden ook schoenmakers, net als u,’ zei Laurenzo. ‘Het is helemaal niet nodig om naar school te gaan.’

‘Misschien wil je later wat anders worden dan je vader,’ zei de schoenmaker. ‘En bedenk eens hoe leuk het zal zijn, brieven te kunnen lezen en ook zelf te schrijven.’

‘Dan kunnen onze duiven ze wegbrengen,’ zei Giacomo.

‘Precies. Doe goed je best, dan zijn jullie gauw knappe jongens, waar je moeder en ik trots op kunnen zijn.’

De jongens zwegen. Ze wilden hun ouders graag een plezier doen, maar...

‘En op zondag heb je altijd vrij,’ zei hun vader, alsof hij hun gedachten geraden had. ‘Bovendien zal het jullie op school heus wel bevalen.’

Dat was dus besloten. Maar die avond in bed lagen de broertjes nog lang te praten. Dat het op school niets gedaan zou zijn, daar waren ze het over eens.

‘En dan nog iedere dag!’ zuchtte Lorenzo.

‘Als het nu alleen maar ’s morgens was, of alleen maar ’s middags,’ zei Giacomo.

‘Je moet een woord soms wel honderd keer opschrijven,’ zei Lorenzo. ‘Daar heb je toch niks aan.’

‘Ik weet wat!’ riep Giacomo plotseling.

‘Ssst!’ fluisterde Lorenzo. ‘Straks worden vader en moeder wakker.’

‘We gaan niet iedere dag naar school,’ fluisterde Giacomo nu ook. ‘Eén dag wel en één dag niet – dat is genoeg.’

‘Dat kan niet,’ zei Lorenzo. Je krijgt erge straf als je een dag niet komt.’

‘Maar wij doen het heel anders,’ zei Giacomo en hij begon een fluisterend verhaal.

‘Zou het gaan...?’ aarzelde Lorenzo.

‘Vast!’

Toen klonk plotseling de stem van hun moeder: ‘Jongens, slapen jullie nu nog niet?’

Een minuut later was het doodstil.

De volgende morgen werden de broertjes door hun moeder goed bekeken. ‘Jullie zien er netjes uit,’ zei ze. Ze gaf hun een zak met broodjes. ‘Dat is voor vanmiddag,’ zei ze. ‘En hier is voor elk nog een appel.’

Hun vader klopte hen op de schouder voordat hij naar zijn werkplaats ging. ‘Doe goed je best,’ sprak hij.

Toen wilde moeder hen wegbrengen.

‘O nee,’ zei Lorenzo, ‘dat hoeft niet. We weten de weg wel.’

‘Alleen voor de eerste keer,’ zei moeder.

‘Alle jongens gaan alleen,’ zei Giacomo. ‘We lopen mee met Antonio van de herberg. Die is al een tijd op school.’

Moeder glimlachte. ‘Wat worden jullie toch groot,’ zei ze, wat weemoedig. ‘Goed, als je liever alleen wilt... Nee Giacomo, de dieren moeten thuisblijven.’

‘Mogen de honden niet mee?’ vroeg Lorenzo.

‘Nee,’ zei moeder beslist. ‘Die horen niet op school.’

Zo gingen ze dan op weg. Moeder stond in de deuropening en wuifde hen na. Aan het eind van de straat voegde Antonio zich bij hen. Bij de volgende straat kwamen de honden hen achterna rennen; ze waren toch aan moeders oog ontsnapt. De tweeling beval ze naar huis te gaan, maar de dieren wilden niet luisteren.

‘Dan moeten ze maar mee,’ zei Lorenzo. ‘Zou dat mogen?’ vroeg hij aan Antonio.

Deze keek twijfelachtig. ‘De broeders vinden één hond mischien wel goed,’ zei hij, ‘maar twee is vast te veel.’

‘Er gaat ook maar één hond mee,’ zei Giacomo.

‘Stuur je jouw hond dan weg?’ vroeg Antonio.

‘Nee,’ zei Giacomo en hij begon Antonio een heel verhaal te doen. ‘Jij moet ons helpen,’ besloot hij. ‘En je mag het aan niemand vertellen.’

Antonio keek de broers vol ontzag aan. ‘Ik wou dat ik ook een tweelingbroer had,’ zuchtte hij toen.

Een kwartier later begon de school. De onderwijzer van de laagste klassen, een dikke monnik in een bruine pij, stond bij de deur en begroette alle kinderen vriendelijk.

‘Zo, zo,’ zei hij, ‘hier hebben we een nieuweling.’ Hij boog zich over naar een jongetje met een hond. ‘Hoe heet je, knaapje?’ vroeg hij.

‘Ik ben Lau... Laucomo. Laucomo van Ferdinand, de schoenmaker.’

‘Welkom hier,’ zei de monnik vrolijk. ‘Ben je een vriendje van Antonio?’

‘Ja, broeder.’

‘Mag hij zijn hond meenemen, broeder Thomas?’ vroeg Antonio.

‘Zijn hond? Nu ja, als het een goed opgevoede hond is... Maar Laucomo, ik dacht dat je samen met je broer zou komen. Ferdinand sprak toch over twee zonen.’

‘Ik... ik heb geen broer,’ zei Laucomo met een kleur.

‘O,’ zei broeder Thomas en hij krabde zich op zijn hoofd, ‘dan heb ik me zeker vergist.’

‘Ja, broeder,’ zei Laucomo.

‘Ja, broeder Thomas,’ zei Antonio. ‘Hij heeft geen broers.’

‘Ga maar naar binnen,’ zei de monnik. Je mag naast Antonio zitten, Laucomo.’

Toen de jongens op hun plaats zaten, fluisterde Antonio tot zijn buurman: ‘Dat is gelukt!’

Laurenzo, want die was het, gaf geen antwoord. Helemaal

gerust was hij niet. Bovendien miste hij zijn broer. Antonio was heel aardig, maar Giacomo hoorde naast hem te zitten.

Giacomo liep met zijn hond over het marktplein. Hij zong een vrolijk liedje. Hij was tevreden over zijn plan. Om de beurt zouden Lorenzo en hij naar school gaan; dan leerden ze genoeg en konden ook nog buiten spelen. Op school zouden ze denken dat er maar één jongen was, Laucomo geheten. Ja, dat had hij goed bedacht! Hij peinsde erover wat hij nu zou gaan doen. Hij kon overal spelen, als het maar niet te dicht bij huis of bij school was. Hoe zou Lorenzo het nu hebben? Hij miste hem; tot nu toe hadden ze altijd samen gespeeld...

Een week later zei broeder Thomas tegen broeder Augustinus, die de hogere klassen les gaf: 'Die Laucomo is een aardige jongen, maar ik weet nog niet goed wat ik aan hem heb. De ene keer gedraagt hij zich heel anders dan de andere. En hij kan zo vergeetachtig zijn! Hij weet soms niet eens wat ik de dag ervoor verteld heb.'

Waaruit blijkt dat de dikke monnik een opmerkelijk man was.

Tot nu toe was alles goed gegaan. Alleen bleven de tweelingbroers 's avonds in bed vaak lang praten, zodat hun vader soms kwaad werd. Maar ja, ze moesten elkaar hun belevenissen toch vertellen?

'We hebben vandaag een liedje geleerd,' zei Giacomo op een avond, 'over een ruitertje op een paard.' Hij zong het zachtjes voor. 'En de letter T. Die is heel gemakkelijk. Weet je 'm nog?'

'Ja,' zei Lorenzo. Giacomo had hem de T op weg naar huis al geleerd.

'Wat heb jij vandaag gedaan?' vroeg Giacomo.

'Ik ben naar de markt geweest, samen met Piedro. En toen hebben we gespeeld bij de rivier. Maar het was saai. Piedro is nog zo klein, pas vijf.'

'Het is op school ook saai,' zuchtte Giacomo. 'Ik heb ruzie

gehad met Antonio. Hij is zo dom; straks verraadt hij ons.'

'De T,' zei Lorenzo, 'T... T... Twee... Tweeling, dat begint met een T. Vind jij er iets aan, in je eentje?'

'Nee,' zei Giacomo. 'Op school niet.'

'En buiten?'

Jacomo antwoordde niet meteen. 'Soms is het op school wel leuk,' zei hij toen. 'Maar elke dag erheen, dat vind ik niks.'

'Elke dag alleen is ook niks.'

'We kunnen elkaar veel vertellen.'

Toen klonk de stem van hun vader: 'Als jullie nu je mond niet houden, krijg je allebei een pak op je broek!'

De jongens zwegen. Na een tijdje fluisterde Giacomo: 'Je hebt gelijk. Ik vind er niks aan.'

Een week later zei broeder Thomas tot zichzelf: 'Die Laucomo toch! Waarom schrijft hij de ene dag keurig en de andere dag slordig? Waarom kent hij de ene dag zijn tafels wel, en de andere dag niet? Nu eens doet hij dit heel goed, dan weer doet hij dat uitstekend, maar nooit is er een dag dat hij alles even goed doet.'

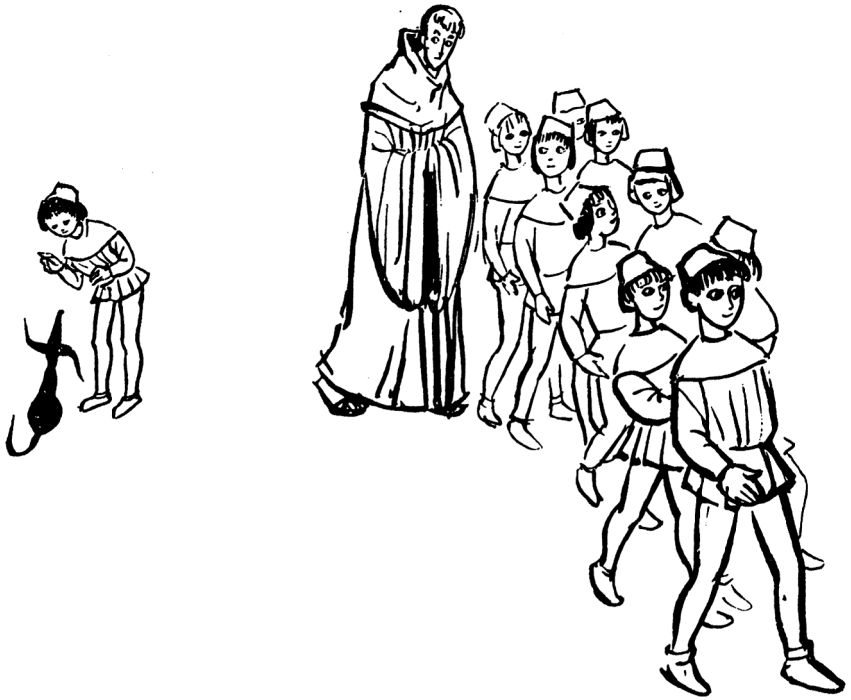
Hij keek eens naar hem. De jongen zat naast Antonio op de voorste bank; zijn hond lag onder de tafel. Broeder Thomas zag dat Antonio hem iets toefluisterde. Laucomo antwoordde echter niet. Antonio gaf hem een por en herhaalde zijn vraag.

'Zeg eens,' fluisterde hij goed hoorbaar, 'ben jij nu Lorenzo of Giacomo?'

Broeder Thomas trok verbaasd zijn wenkbrauwen op. 'Praat je, Antonio?' zei hij toen. 'Houd je mond en ga door met je werk.' Maar hij vroeg zich af wat Antonio bedoeld kon hebben.

Nog verbaasder was hij echter, toen hij na schooltijd sprak met broeder Augustinus, die 's middags met zijn klassen een wandeling had gemaakt.

'Je moet die Laucomo eens in het oog houden,' zei broeder Augustinus. 'Vanmiddag zag ik hem op straat lopen, onder schooltijd!'

‘Je vergist je,’ zei broeder Thomas. ‘Hij heeft de hele dag op de voorste bank gezeten.’

‘Ik weet zeker dat ik hem zag,’ hield broeder Augustinus vol. ‘De jongen met de hond.’

Broeder Thomas krabde op zijn hoofd. Plotseling ging hem een lichtje op. ‘Het is te dwaas,’ mompelde hij. ‘Ik zal er eens op letten...’

Ondertussen zat de tweeling op de stoep voor hun huis; hun duiven op de schouder, poezen op hun schoot en honden aan hun voeten. Ze waren blij weer bij elkaar te zijn.

‘Hoe was het vandaag?’ vroeg Giacomo.

‘Niet veel aan,’ zei Laurenzo. ‘We hebben niets nieuws gehad. O ja, je moet Antonio niet zeggen wie je bent; hij weet het niet eens meer, de sufferd!’

‘Komen jullie eten!’ riep moeder.

‘Hoe vond jij het vandaag op school, Giacomo?’ vroeg zij,

toen ze aan tafel zaten. ‘Je hebt nog niets verteld.’

‘Laurenzo heeft alles al gezegd,’ zei Giacomo.

Wat de volle waarheid was.

Laucomo, dacht broeder Thomas, terwijl hij, groot en indrukwekkend, voor de klas stond, Laurenzo of Giacomo... grappig. Hij verhief zijn stem. ‘Laurenzo!’ riep hij.

De jongen links op de voorste bank keek op. Het was Giacomo, maar elk van de tweelingbroers luisterde net zo goed naar de naam van de ander.

De broeder kwam naast hem staan. Giacomo boog zich dieper over zijn lei. Hij voelde zich niet erg op zijn gemak. Waren zijn broer en hij maar nooit aan dit alles begonnen!

‘Zeg jongen,’ zei de monnik, ‘vertel me eens, heet je nu Laurenzo of Giacomo?’

Giacomo liet zijn griffel vallen. Met een kleur keek hij op.

‘Ik...’ begon hij. Toen plotseling vlug zei hij: ‘Ik heet allebei. Laurenzo Giacomo voluit.’

‘Hm,’ zei broeder Thomas, hem scherp aankijkend, ‘dat is een hele mond vol.’ Hij draaide zich om en begon de banken langs te lopen.

Giacomo raapte zijn griffel op, maar hij kon zijn gedachten niet meer bij het werk houden. Wat had hij nu gedaan? Hij had tegen broeder Thomas gelogen! Maar hij had eigenlijk altijd gelogen, vanaf de eerste dag dat hij op school was.

Antonio stootte hem aan. ‘Goed gezegd!’ fluisterde hij. ‘Maar wie ben je nu, Laurenzo of Giacomo?’

‘Dat kun je best weten,’ fluisterde Giacomo terug. ‘Ik zeg het niet.’

‘Bah, je doet al net als... als je broer gisteren. Ik zeg het hardop, hoor! Wie ben je?’

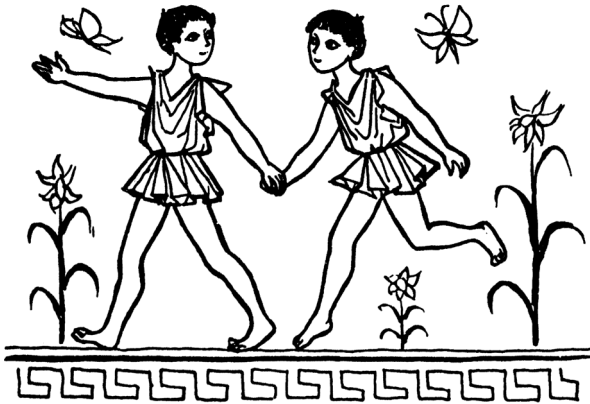
‘Ssst!’ fluisterde Giacomo.

‘Houd je mond!’ bulderde broeder Thomas.

Geschrokken deden de jongens alsof ze verder werkten.

Na een tijdje liet de broeder de leien ophalen. Daarna ging hij achter zijn lesenaar staan en zei: ‘Het duurt nog tien mi-

nuten voordat jullie naar huis mogen gaan. Luister goed, dan zal ik jullie een verhaal vertellen. Het is een oud, heel oud verhaal, uit de tijd dat de mensen nog in allerlei goden geloofden.'

In Griekenland woonden eens twee broers, Castor en Pollux heetten zij. Ze waren op dezelfde dag geboren, tweelingen dus. Hun vader was Zeus, de oppergod van de Grieken, en hun moeder was een gewone vrouw. De twee broers leken zo sprekend op elkaar, dat niemand kon zeggen wie de een was en wie de ander, maar toch was er een verschil tussen hen. Pollux was onsterfelijk, net als zijn vader, die een god was – hij zou dus altijd en altijd blijven leven en nooit doodgaan. Maar Castor was sterfelijk, net als zijn moeder en alle mensen op de wereld.

De twee broers waren onafscheidelijk en ze verrichtten samen vele dappere daden.

Maar ach, eens kwam er een oorlog en in de strijd werd Castor door een speer getroffen en stierf... Toen Pollux hem dood zag liggen, was hij ontroostbaar en hij riep: 'Wat geef ik erom dat ik eeuwig leven zal, als mijn broer niet bij me is?'

De Grieken geloofden dat wie dood was, naar een land ging

dat onder de aarde lag – een koud en donker land, de Onderwereld. Daar ging Castor dus heen en Pollux bleef alleen achter.

Maar Pollux wilde niet alleen zijn en daarom ging hij naar zijn vader Zeus, die juist op zijn troon van wolken zat.

“O, Machtige Vader,” zei hij, “waarom moest Castor naar het Onderaardse Rijk en ik niet? Kunt u hem niet weer levend maken en hem bij mij terugbrengen?”

“Dat kan niet,” zei Zeus. “Wie eenmaal in de Onderwereld is afgedaald, moet daar blijven. Jij bent onsterfelijk en daarom mag je, als je wilt, bij de goden in de Hemel wonen en altijd gelukkig zijn.”

“Ik kan niet gelukkig zijn als Castor niet bij me is!” riep Pollux bedroefd.

“Goed,” zei Zeus, “je mag kiezen. Wil je voor altijd wonen bij mij en de andere goden, of wil je samen met je broer in het donkere land onder de aarde zijn?”

“Ik wil liever met Castor in de Onderwereld zijn dan alleen in de Hemel, hoe mooi het daar ook is,” antwoordde Pollux.

“Je bent een trouwe broer,” zei Zeus. “Daarom zullen we dit afspreken: de ene dag moet je samen met Castor in de Onderwereld wonen en de andere dag mogen jullie bij mij in de Hemel zijn.”

Zo gebeurde het. De ene dag waren de tweelingbroers in de donkere Onderwereld en de andere dag in de Hemel, maar ze waren altijd samen en dus waren ze gelukkig.’

Broeder Thomas keek de klas rond en besloot: ‘Jullie vinden dit misschien een vreemd verhaal. Maar één ding ervan is toch erg mooi – en dat is de trouw van de twee broers, die ook minder prettige dingen met elkaar wilden delen.’ Zijn blik bleef even op ‘Laucomo’ rusten. Toen zei hij: ‘Het is tijd, jongens en meisjes. Jullie mogen naar huis gaan.’

Laurenzo en Giacomo zaten weer samen op de stoep voor hun huis en Giacomo vertelde zijn broer het verhaal dat broeder Thomas had gedaan.

Toen hij klaar was, zwegen ze allebei. Na een tijdje vroeg Giacomo: 'Zullen we er maar mee ophouden?'

'Ja,' antwoordde Lorenzo. Weer zwegen ze.

'Wat zal broeder Thomas wel zeggen?' vroegen ze toen allebei tegelijk.

'Jij krijgt straf,' zei Giacomo.

'Jij krijgt ook straf,' zei Lorenzo. 'We hebben allebei gespijgeld.'

'Misschien weet hij het al,' zei Giacomo peinzend.

'De straf is niet erg, als we samen zijn,' zei Lorenzo.

'Alleen is het toch vervelend,' zei Giacomo.

'Ja,' zei Lorenzo.

'Wat zullen we samen een plezier hebben!'

Toen broeder Thomas de volgende morgen de klas in kwam, bleef hij een ogenblik stokstijf staan. Hij had het verwacht en

toch stond hij even verbaasd. De kinderen giechelden. Alleen Antonio keek wat sip, omdat hij niet meer naast 'Laucomo' zat.

'Wel, wel!' riep de dikke onderwijzer met luide stem. 'Is er wat met mijn ogen? Zie ik soms dubbel? Of heeft Laucomo zich werkelijk in tweeën gesplitst?' En hij voegde eraan toe: 'Zelfs ook twee honden!'

De tweeling zat op de voorste bank en keek hem half lachend, half angstig aan.

'Zo,' zei de broeder, 'jullie doen dus aan werkverdeling! Vertel me nu eens waarom je vandaag samen komt.'

'Met z'n tweeën is het veel leuker,' zeiden de broertjes.

'Hm,' zei broeder Thomas. 'Lelijke spijbelaars! Maar jullie horen toch bij elkaar, hè? Dat heb je nu gemerkt. En de school valt wel mee, is het niet?'

De jongens knikten verlegen.

Broeder Thomas barstte in lachen uit, zijn buik schudde ervan en de hele klas lachte mee. 'Vertel me nu eens,' vroeg hij toen, 'wie is nu Lorenzo en wie Giacomo? Of moet ik het raden?'

'Ja, raden!' riep de klas.

'Wel,' zei de broeder tegen de tweeling, 'wie kan me het verhaal vertellen dat ik gisteren heb gedaan?'

'Ik! – Ik!' riepen zowel Lorenzo als Giacomo.

Broeder Thomas zuchtte. 'Hoe kan ik nu ooit weten wie de een is en wie de ander,' sprak hij op gemaakt droeve toon.

'Jiacomo heeft het mij verteld,' zei Lorenzo.

'Prachtig! Dan weet ik het nu. En voordat de week om is, zal ik me niet meer vergissen.'

Maar hoe slim broeder Thomas ook was, vergist heeft hij zich nog vele malen!

De tweelingbroers Lorenzo en Giacomo hadden een blijde en onbezorgde jeugd. Maar toen ze vijftien jaar oud waren en net bij hun vader in de leer kwamen, brak er in Bainoe een besmettelijke ziekte uit, waaraan hun ouders kort na elkaar stierven. Ze hadden niet eens tijd om aan hun verdriet toe te geven, want de ziekte van hun ouders had zoveel geld gekost, dat ze de schoenmakerszaak moesten verkopen. En toen ze dat gedaan hadden, waren ze straatarm.

'Gelukkig hebben we elkaar nog,' zeiden ze. 'We zullen samen een betrekking zoeken waarmee we ons brood kunnen verdienen.'

Dat bleek echter niet mee te vallen! Er waren mensen genoeg die een knecht konden gebruiken. Maar er was niemand die er twee nodig had.

'Er is hier in Bainoe geen betrekking voor ons samen,' zei Lorenzo tot Giacomo. 'Wat zullen we doen?'

'We horen bij elkaar en blijven bij elkaar,' zei Giacomo. 'Laten we daarom uit Bainoe weggaan, de wereld in. Daar zullen we zeker werk vinden.'

'Je hebt gelijk,' zei Lorenzo. 'Waarom zouden we hier blijven?'

Dus pakten de broers hun schamele bezittingen bij elkaar. Hun dieren (en de kleintjes van hun dieren) kregen onderdak bij vriendelijke bureu. Alleen de honden mochten mee. Toen namen ze afscheid van vrienden en bekenden en verlieten met een bedroefd hart de stad die hun zo lief was.

